

Сухорукова Юлія Леонідівна,
студентка юридичного факультету
Науковий керівник – доцент кафедри
соціально-гуманітарних дисциплін
кандидат історичних наук,
Ядловська Ольга Степанівна
(Дніпропетровський державний
університет внутрішніх справ)

МАС-МЕДІА ЯК ЧИННИК ФОРМУВАННЯ ПОЛІТИЧНОЇ КУЛЬТУРИ

Вплив засобів масової інформації на формування сучасної людини-громадянина з кожним роком невпинно зростає, а тому у цьому процесі важко переоцінити провідну роль мас-медіа. Телебачення, Інтернет, радіо, газети та журнали – це повсякденна реальність, якої неможливо уникнути. В інформаційну добу людина має унікальну можливість дізнатись про все, що її цікавить. З іншого боку, самі мас-медіа спрямовані на людину та суспільство, адже ставлять собі за мету вплинути на громадську думку та розвиток суспільства, держави.

Медіа-культурою позначають особливий тип культури інформаційного суспільства, що виступає посередником між суспільством та державою, соціумом та владою. Слід зазначити, що засоби масової інформації у сучасному суспільстві є основними агентами у формуванні суспільної свідомості. Це питання є надзвичайно актуальними сьогодні, коли прослідковується відсутність контролю над ринком ЗМІ. Постає питання про роль медіа-культури, медіа-грамотності, медіа-виховання та медіа-впливу на свідомість людини.

Держава повинна контролювати ЗМІ відповідно до Конституції та чинних законів, щоб нейтралізувати можливі прояви інформаційної шкоди для своїх громадян. Адже ЗМІ не тільки інформують, повідомляють новини, а й пропагують певні ідеї, погляди, політичні програми і тим самим беруть участь у соціальному управлінні, забезпечують владі інформаційний супровід [4, с. 238].

Масова комунікація виступає провідною ланкою відносин між народами, значною частиною життя як людини, так і економіки, політики, культури. Мас-медіа справляють вплив на формування особистості, створюють думку суспільства та впливають на неї, змінюють погляди на життя, загалом, несуть стільки різнопланової, а інколи й суперечної інформації, що розібратись молодій людині, що є реальністю, а що ні не завжди можливо. У цьому випадку на другий план висувається питання про медіа-грамотність людини. Дослідники Д. Брайант та С. Томпсон запропонували різні концепції впливу засобів масової інформації на особистість: соціально-когнітивну, ефект праймінгу,

гіпотеза культивациі, дифузія інновацій, які пояснюють феномен медіа впливу на вводять поняття медіа грамотності споживача засобів масової інформації, що надають йому можливість аналізувати цей потік інформації та робити правильні висновки [1, с. 145].

В Україні ЗМІ також значно впливають на формування громадської думки населення. Це можна пояснити звичкою людей довіряти засобам масової інформації, які є основним джерелом суспільно-важливого інформування. Звісно, що до читача, глядача чи слухача ЗМІ лівова частка інформації потрапляє у вторинному вигляді, й містить авторську оцінку ситуації, події, яка нав'язується аудиторії. Обтяжений щоденними проблемами й турботами пересічний громадянин сучасного інформаційного суспільства, перетворюється у зручну мішень для інформаційного впливу, схильючись до заданої певною соціальною групою суб'єктивної точки зору, вміло поданої за допомогою ЗМІ [2].

Загалом, саме без людини як споживача інформація втрачає сенс. Однак у розрізі розвитку держави поле впливу інформаційної політики буде розглядатися не тільки як вплив на особу, а, перш за все, як формування вже суспільної політичної думки. Коли йдеться про інформаційне поле конкретної держави, то його межі, як правило ототожнюються з її державними кордонами, охоплюючи національну територію, акваторію та повітряний простір. Саме у цих сферах функціонують засоби інформації, які й інформують, тобто повідомляють, зображають, складають про щось уявлення. А от що саме повідомляють, як саме зображають і яке саме уявлення складають – це вже стосується сфери політики й залежить від того, хто виступає в ролі суб'єкта інформації [3, с. 231].

Роль ЗМІ у формуванні політичної культури важко переоцінити, оскільки медіа-контент впливає і на формування громадської думки, а відтак і на політичну свідомість, і на культуру прийняття рішень політичною елітою країни або частиною міжнародної спільноти. Варто зазначити також, що ЗМІ можуть бути інструментом у руках медіа-магнатів і груп впливу, які намагаються формувати політичну культуру суспільства, зокрема громадську думку, в бажаному для них напрямі. Вирішальне значення для якісного формування політичної культури має факт усвідомлення журналістами ролі ЗМІ й своєї відповідальності перед аудиторією й суспільством у цілому [5, с. 51].

Отже, щоб політична культура відповідала вимогам сучасного соціального розвитку необхідно стати активними суб'єктами створення відповідного політично-культурного середовища, яке б позитивно впливало б на духовний розвиток та соціалізацію особистості. Конструктивну позицію повинні посідати засоби масової комунікації, які стали могутнім чинником впливу на маси. Але задля того, щоб цей вплив був позитивним, необхідна їх відповідна змістова наповненість, соціальна спрямованість, ідеологічна незаангажованість, політична толерантність.

1. Брайант Дж. Основы воздействия СМИ / Дж. Брайант, С. Томпсон. – М. : Санкт-Петербург; К.: Вильямс, 2004. – 180 с.
2. Гришнякова К. Вплив засобів масової інформації на формування громадської думки / К.Г. Гришнякова, К.О. Зуєв [Електронний ресурс]: – Режим доступу: http://www.rusnauka.com/14_NPRT_2011/Politologia/7_87191.doc.htm. – (Дата звернення: 21.03.2018). – Назва з екрану.
3. Громова А. Засоби масової інформації як інструмент політичного PR / А. Громова // Освіта регіону. Політологія, психологія, комунікації. – 2012. – №2. – С. 228-233.
4. Матвійчук А. Шагренева шкіра українського медіапростору / А. Матвійчук // Український інформаційний простір. – 2013. – №1, ч. 1. – С. 236-241.
5. Федорів І. Вплив ЗМІ на формування політичної культури / І.П. Федорів // Наукові записки НаУКМА. – Том 21. Політичні науки. – 2011. – С. 47-51

Ткаченко Данило Павлович,
студент юридичного факультету
Науковий керівник – доцент кафедри
соціально-гуманітарних дисциплін
кандидат філософських наук, доцент
Стояцька Ганна Михайлівна
*(Дніпропетровський державний
університет внутрішніх справ)*

ТЕХНОЛОГІЇ РОЗВИТКУ ТА ВДОСКОНАЛЕННЯ ПРОФЕСІЙНОЇ КОМПЕТЕНТНОСТІ ЮРИСТА

Авторське бачення полягає у розробці оновленої системи перевірки знань здобувачів вищої освіти. Даний концепт контролю пропонує максимальну мінімізацію особистого спілкування викладача з студентом заради поліпшення академічної доброчесності. Під час підготовки цього концепту провідну роль відіграла стаття 42 оновленого Закону України «Про освіту» [1].

Згідно цієї статті, «Академічна доброчесність – це сукупність етичних принципів та визначених законом правил, якими мають керуватися учасники освітнього процесу під час навчання, викладання та провадження наукової (творчої) діяльності з метою забезпечення довіри до результатів навчання та/або наукових (творчих) досягнень.

Порушенням академічної доброчесності, зокрема, вважається: хабарництво – надання (отримання) учасником освітнього процесу чи пропозиція щодо надання (отримання) коштів, майна, послуг, пільг чи будь-яких інших благ матеріального або нематеріального характеру з метою отримання неправомірної переваги в освітньому процесі; необ'єктивне оцінювання – свідоме